

Vi hade i alla fall tur med vädret – *BAMM-uppföljningen*

Ni känner igen titeln va? 80-talsklassikern om familjen som ska på en efterlängtat husvagnssemester, en semester som inleds, genomlids och avslutas i kaos, ständigt med det goda vädret som sällskap. Vår BAMM-debut saknade visserligen de mest kaotiska inslagen, men vi kan nog erkänna att debuten inte riktigt var så lugn och avslappnande som vi hade tänkt oss. Men vädret, det var toppen! Häng med på en återblick!

Fjäll och orientering, kan ni tänka er något mysigare? Nä, det kan inte vi heller. Eller kunde inte i alla fall. När vi först läste om BAMM (Björkliden Arctic Mountain Marathon), en tvådagars partävling där de fantastiskt goda tingen orientering och fjäll kombinerades, dansade därför rosor och fluffiga moln framför våra ögon. Distansen som skulle avverkas, 30 km, 50 km eller 70 km beroende på klass, bekymrade oss inte nämnvärt vid denna tidpunkt. Och jag gick hårt ut i mina önskemål och förklarade för Camilla att ”vi borde köra 50 km, då får vi mer för pengarna”. Camilla, som tittat på mig med stora ögon vid yttrandet av denna önskan, blev aningen mjukare i blicken när jag några månader senare vek ner mig och erkände att 30 km nog var gott och väl tillräckligt för oss. Fråga mig inte hur det gick till, men när vi i maj anmälde oss till tävlingen, anmälde vi oss ändå i 50 km-klassen, för hur jobbigt kunde det vara liksom? Vår enda referens var våra tidigare fjällvandringar och då kunde vi minsann avverka 20 km per dag med full packning, så 25 km om dagen med hälften så tung packning var väl ändå inte så farligt? Förhoppningen om att BAMM var en snudd på chillare version av fjällvandring levde vi på ända tills vi några dagar innan tävlingen fick se banans höjdprofil. Och här snackar vi inte meter i höjdstigning. Här snackar vi kilometer. Runt två kilometer stigning dag ett. OCH dag två. Kanske borde vi någonstans insett att vi borde bytt klass, men vi är av det envisa slaget, så när startskottet gick 08.30 den 4 augusti vid Riksgränsen sprang (okej, överdrivet, lufsade är ett bättre ord) vi iväg som ett av 10 lag i DAM50-klassen. Och inledningen var, trots bergsbestigning till förstakontrollen, förhållandevis bekväm. Vi slog definitivt inga hastighetsrekord, men avverkade de första tre kontrollerna i maklig takt, cirka en kontroll i timmen.

Utsikt från andra kontrollen

Vetskapen om att vi efter fjärde kontrollen (av totalt 7) hade avverkat över halva banan kontrollmässigt hägrade intensivt på väg från tredjekontrollen. Någonstans där spårade dock vår tidsplanering ur. Fjärde kontrollen var nämligen inte bara en kontroll. Det var kontrollernas kontroll, mästarkontrollen, kontrollen över ALLA andra kontroller, på toppen av ett berg, 1090 meter över havet med en massiv stigning strax innan själva kontrollen.

Andra sidan sjön, på toppen av berget satt kontroll fyra.

Kan man bokstavligen talat gå in i väggen så gjorde vi det på väg till fyran. Även om Oskar Svärd, trefaldig Vasaloppssegrare, tillika tävlingsledare för dagen, tydligt avrått samtliga deltagare från vägval som innebar lodrät klättring, fann vi oss själva efter ett tag klättrandes uppför bergssidan, med rötterna från fjällväxter som det enda som hindrade oss från att få en väldig fart nedför berget. När vi till slut nådde kontrollen insåg vi att det tagit oss tre timmar från trean till fyran. Dessutom insåg vi att vi inte ens avverkat halva banan distansmässigt. Snacka om glädjedödskontroll.

På toppen av
glädjedödarkontrollberget

Tidsplaneringen var död (nattlägret skulle nås senast 18.00), det insåg vi, men vi ville minsann ta oss runt banan ändå, annars skulle stämplanet av glädjedödarkontrollen kännas helt bortkastat. Så vi traskade vidare. Över snö. Upp på berg. Genom bäckar. Över sjöar.

Kontroll fem och sex stämplades och helt plötsligt var vi där, vi hade bara EN kontroll kvar. Vi skulle bara följa stigen, vika av och bestiga ett berg. A piece of cake. Efter över 12 timmar i obanad terräng finns det dock inget som är en piece of cake. För det första tog stigen ALDRIG slut. Vi gick i en evighet. För det andra hade vaktmästaren inte riktigt gjort sitt jobb, för det som på kartan såg ut som en stor fin stig, ytterst lämpad för trötta ben, var en stackars eländig liten pyttestig, stundtals igenvuxen, stundtals ett enda lerhål och stundtals förintad av sjöar. När vi äntligen skulle svänga in på en mindre stig i riktning mot kontrollen, fanns det ingen stig. Så

klart. Så det var bara att ge sig ut bland buskarna. Så tillslut var det enda som skilde oss från sistakontrollen en sista liten bergsbestigning av ett berg som på kartan inte ens såg speciellt brant ut. Här gjorde vi nog dock ett dåligt vägval eller så störde vi berget i skönhetssömmen, för helt plötsligt bestämde sig berget för att bli brant. Jättebrant. Stenar rasade till höger och vänster och när vi till slut nådde kontrollen var vi så mentalt utmattade att vi inte riktigt förstod hur vi skulle ta oss ned till nattlägret. Jag minns knappt hur, men på något sätt tog vi oss ändå ned från berget och återigen ut på stigen som vaktmästaren glömde. Där traskade vi slitsamt fram samtidigt som de sista solstrålarna gick ned över bergen. Klockan 22.21 nådde vi slutligen nattlägret, detta som allra sista lag (senare visade det sig dock att tre lag inte hade nått nattlägret alls), efter nästan 14 timmars fjällorientering. Utmattade, men nöjda. Här ska arrangörerna som mötte oss med öppen famn, kanelbulle och banan ha ett stort tack. Aldrig förr har det känts så bra att gå i mål i en tävling. Innan vi visste ordet av hade vi redan tilldelats kartan för efterföljande dags etapp, dock som nedflyttade till 30 km-klassen eftersom vi inte klarat 18.00-gränsen. Helt ärligt var det inget vi hängde läpp för. Alls. Dessutom innebar detta att vi fick sova en timme längre. Tältet restes och en snabb kvällsmat intogs, innan vi somnade som stockar efter århundradets kaloriförbrukning.

Tältlägret på morgonkvisten, ur vårt tälts perspektiv.

Efter vad som kändes ungefär som två minuters sömn, vaknade vi upp till en dag av nya möjligheter, med nya kilometer att tillryggalägga och nya höjdmeter att knappa på. Redan vid dagens första stora rörelse, dvs. att krypa ut ur sovsäcken, kände vi stor lättnad över att vara nedflyttade till 30 km-klassen. Med ben stela som telefonstolpar och genomblöta skor som på två sekunder gjorde fötterna optimala för användning som tvättsvampar var vi definitivt inget lag som hade kunnat konkurrera om någon ärofylld placering i 50 km-klassen. När vi gav oss iväg på denna sista etapp, gjorde vi det visserligen inte som något tätlag i 30 km-klassen, men mentaliteten var nu en helt annan än föregående kväll. Bara vetskapen om att dagens bana var betydligt kortare (15 km istället för 25 km) och framför allt hade 1000 färre höjdmeter än föregående dags, gjorde att det kändes som att vi flög fram över fjället. De första två kontrollerna avverkades i ett nafs och även om både tredje- och fjärdekontrollen innebar viss

bergsbestigning så var vårt referensberg från föregående dags fjärdekontroll fortfarande i så färskt minne att vi förundrades över hur snabbt vi nådde båda dessa kontroller.

Snölöpning så långt ögat kan nå. Ja, fötterna förfrös lite varje gång vi var tvungna att passera ett snöfält, och hann precis tina innan det var dags för nästa.

Efter ytterligare en liten toppbestigning och några inslag av snölöpning stod vi vid vår sjättekontroll och det enda som skilde oss från målet var någon kilometers utförslöpning, sistakontrollen, och så ytterligare några kilometers utförslöpning mot målet i Riksgränsen. Lätt som en plätt. Jag ska dock erkänna att de sista kilometrarna var oerhört tunga även denna dag. Inte mentalt, men fysiskt. Snacka om skadeglädje, men för att vara helt ärlig underlättade det en aning att se att alla andra som var på väg mot målet var ungefär lika maktlösa som vi när det kom till att kontrollera benen i nedförsbackarna.

Vi kom i mål. Vi till och med sprang i mål. För att lägga alla korten på bordet så SPURTADE vi i mål och helgens snabbaste hastighet uppnådde vi utan tvekan de sista 15 metrarna mot mål. Sprudlande av glädje och påhejade av ingen mindre än Oskar Svärd. Det ni.

Målbild: Glada och trötta står Camilla till vänster och Evelina till höger i bild.

I skrivande stund är det mer eller mindre exakt en vecka sedan vi stämplade i mål efter vår 14-timmarsinsats i 50 km-klassen och helt ärligt är detta den allra första dagen som jag kunnat gå nedför trappor utan att se ut som en hjulbent ko. Utan tvekan tog vi oss vatten över huvudet när vi anmälde oss i 50 km-klassen, men samtidigt hade jag inte velat ha det gjort. Erfarenheten gav oss perspektiv som orienterare, så väl som i vardagen och jag kommer aldrig mer att klaga över att det är långt till brevlådan. Dessutom gjorde vi PRECIS samma sak som segrarlagen. Vi gav oss ut i terrängen, vi hittade kontrollerna och vi tog oss i mål. Det tog bara lite längre tid.

Några kontrollpunkter från tävlingshelgen, i princip alla på toppar av bergen

För att få ut resten av vår överskottsenergi efter tävlingen tog vi dessutom oss friheten att vandra till den omtalade trollsjön. Otroligt vacker och klar fjällsjö!

Trollsjön, känd för sitt klara siktdjup